

Back to the future

Theater. Tristero maakt van Martin Crimps „Play with repeats” een absoluut genot.

Van onze medewerker
Mark Cloostermans

BRUSSEL. Bij de vorige subdieronde ontving het Brusselse gezelschapje Tristero geen structurele subsidie. Hopelijk krijgen ze volgende keer een herkansing, want hun nieuwe, *Play with repeats*, is weer maar eens een uitstekende voorstelling. Hoewel... Het stuk zelf laat er weinig twijfel over bestaan: zelfs al zou je in het leven een herkansing krijgen, dan nog zal je het verpesten.

Play with repeats van de Brit Martin Crimp is spannend, fascinerend, een genot van de eerste tot de laatste minuut. Dat ligt aan de bijzonder geslaagde combinatie van genres: een soort sprookje, een thriller en een filosofische excursie.

Tony krijgt op zijn veertigste verjaardag van de maraboe Mouhamed Lamine de kans om terug te reizen in de tijd en zijn fouten recht te zetten. Hij wil de promotie opeisen die hij misliep en het meisje terugvinden dat hij ontmoette aan een bushalte en liet lopen. Maar alles loopt anders dan gedacht. (En dat ligt niet alleen aan de keiharde bedrijfsleidster, die

over haar personeel zegt: „Wat wilt ge? Als ge peanuts betaalt, krijgt ge apen, hé?”)

Het plezier zit niet alleen in de grote lijn, het zijn net zo goed de details die het hem doen. Is Tony een idioot die mensen op café lastigvalt met belachelijke theorieën, of heeft hij toch een punt? Is professor Laurence Bott een maniakale dwaas, die de wasserette opzoekt om het warm te krijgen, of een miskend genie? En wat is er aan de hand met de barse assistente van de maraboe? Crimps tekst zet je hersens aan

EEN UITSTEKENDE VOORSTELLING

het werk, maar geeft je nooit de gelegenheid om lang na te denken, want daar is de volgende ontwikkeling, mooie dialoog of absurde grap alweer. Crimp spreekt tot hoofd, hart en buik.

De tekst vertrekt vanuit een Shakespearecitaat en keert daar ook terug. De actrice die Tony aanklampt in het café, citeert (slordig) uit *Macbeth*: de wereld is een schouwtoneel en we zijn de acteurs, doelloos rondlopend en brallend. Zij en haar vriend vinden dat de enige manier waarop te leven valt. Je kan je niet verzetten tegen de loop die je leven neemt. Je bent niet de regisseur, maar de acteur. Tony grijpt nog verder terug in de toneelgeschiedenis:

hij heeft de overmoed om te denken dat hij wél een regisseur kan zijn. Maar dat pakt anders uit. Hoewel zijn mislukking persoonlijk is, ga je als toeschouwer toch aan het denken.

De Tristero's laten hun publiek eerst een parcours door het gebouw volgen voordat het de zaal in mag. Je ziet een wasserette, een bushalte, een touw dat aan het plafond hangt, en nog andere dingen die in het stuk weer opduiken en je een gevoel van déjà-vu geven, net zoals de tekst zelf voor- en achteruit wijst. Even lijkt het er zelfs op dat de voorstelling in een *loop* belandt en dat het publiek uit eigen beweging de zaal zal moeten verlaten. Een magistrale, *The office*-achtige slotscène in het bedrijf waar Tony werkt, beslist daar anders over. Tel daar nog de overtuigende vertolkingen bij én fragmenten uit „Et c'est parti” van Nâdijah om de boel op te zwepen, en je hebt een voorstelling die zelfs theatermaagden over de streep kan trekken.

► *Tristero speelt „Play with repeats”. Gezien op 8/3 in de Kaaistudio's in Brussel. Daar nog op 10 en 11/3 en van 14 tot 17/3 (20.30 uur). Op 12 en 13/4 Nona (Mechelen), 25 en 26/4 Stuk (Leuven), 28/4 CCBE (Berchem), 29/4 De Werf (Brugge). Info: 02-201.59.59.*
► www.kaaitheater.be